

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MIHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Congresul internațional de filosofie a dreptului și sociologie juridică de la Paris.

George Solomonescu. — *Cum funcționează tribunalele de minori în Italia.*

Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. III-a.* — Cambie. — Posesor. — Giranți. — Acțiune de regres. (Anton S. Anton cu Toros Kehaian).

Tribunalul Ilfov S. III-a Civ. Cor. — Autentificarea actelor. — Agenți diplomatici și consulari. — Competință. (Zindel Segall și alții cu Societatea Anonimă franceză „Credit Foncier D'Orient).

Congresul internațional de filozofie a dreptului și sociologie juridică dela Paris

În zilele de 6—12 Oct. c. s'au întrunit pentru prima dată în congres, în localul Facultății de Drept din Paris, un mare număr de reprezentanți autorizați ai cugetării juridice, din toate țările lumii, spre a discuta grava problemă a naturii dreptului pozitiv și a izvoarelor sale și a funda un „Institut internațional de filozofie a dreptului și sociologie juridică.”

Desbaterile, deschise printr'o ședință solemnă, cu discursurile Ministrului francez al Instrucțiunii publice, al Rectorului Academiei și al Decanului Facultății de drept din Paris, au urmat apoi sub președinția D-lui Lefur, în calitate de președinte al Congresului, și pe rând a D-lor Del Vecchio, Kelsen, Djuvara, Ganef și Weyer, Secretar General fiind d-l G. Gurvitch.

Discursurile au fost urmărite în afară de membrii congresului, de un mare număr de juriști cunoscuți din Franța și din celelalte țări. Ele s'au făcut în mod foarte larg, în jurul unui număr restrâns de rapoarte, reținute de birou, asupra problemei puse și anume ale D-lor Vecchio (Italia), Goodhard (Anglia), Morin (Franța) Sinzheimer (Germania), Djuvara (România), Réglade (Franța), Horvath (Ungaria), Ganef (Bulgaria), Ross (Danemarca), Alexeieff (Rusia), Gurvitch (Franța) și Koulischer (Rusia).

Din schimburile de vederi urmate s'a putut constata în primul rând existența a două mari curente de gândire juridică, unul reprezentând concepțiunea după care întreg dreptul se întemeiază pe ideea rațională și obiectivă de justiție, un al doilea, mai restrâns, care contestă cunoștinței juridice orice specificitate și o reduce la o cunoștință psihologică sau sociologică.

S'a putut pe de altă parte desprinde aproape un acord asupra doctrinei pure a dreptului, profesată de școala lui Hans Kelsen, în sensul că prin această admirabilă metodă se analizează numai partea formală a instituțiilor juridice, parte care se repetă în mod necesar îndată ce anume genuri de instituțiuni sunt date prin ipoteză, dar că ea nu prejudică cu nimic

asupra problemei cuprinsului efectiv al normelor reale de drept, astfel că majoritatea obiecțiunilor ce i s'au adus trebuie înlăturate și marele interes al acestor metode științifice de cercetare juridică trebuie recunoscut.

În legătură cu aceasta s'a manifestat o adheșiune aproape unanimă în jurul ideii că cunoștința juridică reprezintă o „valoare” intelectuală de sine stătătoare, prin ideile de drept și de obligațiune, pe care le cuprinde, și că marea greutate care știința generală a dreptului o întâmpină în stadiul ei actual este de a descoperi mecanismul prin care aceste idei raționale și independente se încorporează în faptele sociale pe care evoluțiunea istorică le înfățișază, spre a constitui dreptul pozitiv. Faptele sociale în orice caz prezintă în realitatea lor vie nu numai un aspect de realitate psicho-sociologică, dar încă și unul normativ și numai astfel se pot constitui izvoarele fundamentale (primare) ale dreptului pozitiv. În jurul acestei chestiuni s'a pus întrebarea dacă, primordial, nu ar exista o cunoștință intuitivă juridică, legată de existența realităților sociale instituționale; ea ar constitui astfel adevărate fapte sociale normative, deși la prima vedere între noțiunea de fapt social și aceea de normativ ar exista un antagonism logic ireductibil.

S'a putut astfel constata tendința unei concilierii între teza pur formalistă a primilor cugetători juriști neoKantieni (Stammlev, Kelsen, etc) și cea care consideră dreptul în realitatea lui vie, istorică, evolutivă și mereu creatoare.

Schimburile de vederi la care s'a procedat în aceste condițiuni, s'au dovedit de o adevărată fecunditate, apropiind deseori puncte de vedere numai în aparență deosebite și deschizând noi perspective pentru cercetările viitoare.

Cu acest prilej s'a resimțit tot mai mult nu numai însemnătatea teoretică a filozofiei juridice, pentru orice ramură a științei dreptului, dar încă și utilitatea ei practică prin multiplele aplicațiuni pe cari le comportă în toate problemele juridice importante. S'a dovedit astfel cu evidență cât de regretabilă e neglijarea acestei discipline de unii jurisconșulți, care în orice caz, cu sau fără voce, cu sau fără știință fac în orice moment al cercetărilor lor aprecieri de filozofie juridică, mulțumindu-se însă cu cunoștințe empirice și necoordonate, fără ca în tot d'auna să le formeze sub controlul riguros al unei metode cu adevărat științifice, care să fie seama de toate preciziunile și progresele câștigate printr'o cercetare specială.

Impresiunea generală astfel lăsată de lucrările congresului a fost deosebită și importanța desbaterilor

recunoscută de toți cei în măsură să le urmărească, considerând această primă luare de contact ca un moment de mare însemnătate pentru progresul științei juridice.

Înainte de încheiere a fost ales biroul definitiv al noului institut internațional, în persoana D-lor Lefur, președinte, Del Vechio, Goodhard, Kelsen, Djuvara, Cornil, Sinzheimer, vice președinți, și G. Gurvitch, Secretar general.

Institutul are misiunea să intensifice contactul internațional în această materie, să coordoneze publicațiunile și să organizeze viitoarele congrese, a căror dată și loc de întâlnire se vor fixa ulterior de birou.

CUM FUNCȚIONEAZĂ TRIBUNALELE PENTRU MINORI ÎN ITALIA

E încă greu pentru cineva să vorbească de felul cum funcționează tribunalele pentru minori în Italia când n'au trecut nici doi ani de la înființarea lor¹⁾

Cu atât mai greu îmi va fi mie un observator străin, care n'am la îndemână pentru a face acest expozeu decât relatările câtorva colegi, impresiunile câtorva audiențe și dispozițiile câtorva texte de lege.

O constatare totuși pot desprinde din tot acest material informativ, constatarea că reforma legiuitorului italian e timidă și necompletă.

Italienii n'au avut curajul să rupă cu trecutul când s'au hotărât să legifereze ocrotirea minorilor delicvenți.

Ei n'au avut curajul să imite pe Belgieni cari în 1912 au adunat într'un cod special, intitulat cod de protecție al minorilor, pe lângă măsurile de ocrotire a minorilor delicvenți și măsuri de protecție a minorilor contra abuzului puteri părintești sau pentru ocrotirea moralității și slăbiciunii copilului și nici pe francezi și germani, cari în legile lor speciale intitulate pentru crearea tribunalelor de minori, au reglementat numai măsurile de luat cu privire la minori dați în judecată.

Ci s'au mulțumit să legifereze condiția juridică penală a minorilor și organizarea tribunalelor pentru minori prin câteva texte introduse în codul penal și codul de procedură penală.

Sistemul acesta al legiuitorului italian e criticabil. El dă naștere la neajunsuri și din punct de vedere tehnic legislativ și din punct de vedere practic²⁾.

Din punct de vedere tehnic pentru că amestecă dispoziții cari n'au caracter penal, cari ies din domeniul dreptului penal, cu dispoziții penale.

„Astăzi“ spune undeva D-l E. R. Cass.³⁾ „infracțiunile comise de minori numai sunt considerate ca crime ci mai de grabă ca manifestațiuni cari justifică, măsuri de educație de reformare“.

Chiar dacă cuvintelor acestora li s'ar atribui numai o valoare doctrinară, deși D-l Cass e secretar general al societății inchisorilor din Statele-Unite și

1) Tribunalele pentru minori au fost introduse în legislația italiană prin codul de procedură penală din 1931.

2) Sunt astăzi destul de numeroase țările cari au legi speciale pentru ocrotirea minorilor delicvenți. Astfel: Portugalia, Spania, Franța, Belgia, unele cantoane din Elveția, Germania, Austria, Ungaria, Anglia, Statele-Unite. Totuși nu s'ar putea spune că tendința e spre o legiferare a delicvenții infantile în afară de codul penal dacă ținem seamă ca state ca Italia, Serbia, Polonia, o legiferează în cod.

3) Raportul său la cel de al treilea congres penitenciar de la Praga din 1930.

deci prin funcția lui mai aproape de realitate decât de teorii, nu li se poate nega orice fundament.

Cei dispuși să le creadă exagerate, să studieze puțin noul tratament al minorilor în fața legilor penale din legislațiile moderne și vor vedea cât de mult a fost restrâns câmpul de aplicare al represivei la infractorii minori.

De altfel nici legiuitorul italian nu s'a putut susține prea mult noilor curente. Și el a adoptat pentru cea mai mare parte din minori delicvenți în locul pedepselor, măsuri de îndreptare.

Reformatoriile judiciare în cari sunt trimiși infractorii cari n'au depășit încă vârsta de 14 ani, sau chiar aceia cari au depășit-o, dar au lucrat fără discernământ — când nu sunt lăsați sub supraveghere — nu e o închisoare ci un institut de educație de corecție.

Din punct de vedere practic neajunsurile sunt tot așa de mari.

Intercalarea textelor cari guvernează condiția juridică a infractorilor minori printre cele privitoare la adulți, face dificilă mânăuirea lor.

Această dificultate mi-a fost semnalată și am constatat o și eu în ședințele la cari am asistat la cele câteva tribunale pe care le-am vizitat.

Tot vecinătatea aceasta face ca reglementarea materiei și din punct de vedere al dreptului material și din punct de vedere al dreptului procesural, să fie incompletă.

Judecătorul italian n'are posibilitatea ca cel belgian și german să sustragă un copil achitat mediului nesănătos în care trăiește, decât dacă ordonă internarea lui într'un reformatoriu. Aceasta însă n'o poate face decât în cazul când minorul a comis o infracțiune și se dovedește a fi periculos. Altfel el rămâne liber.

El n'are deasemeni posibilitatea de a lua vr'o măsură contra minorilor dificili ca cel francez și austriac fiindcă asemenea măsuri sunt măsuri cari n'au nimic comun cu dreptul penal și deci ele nu pot figura într'un cod penal¹⁾.

Lipsa de curaj s'a manifestat la legiuitorul italian și atunci când a fost vorba să organizeze jurisdicțiile de judecată a minorilor infractorii.

El nu s'a oprit nici la sistemul belgian al judecătorului unic special nici la sistemul austro-german al tribunalului colegial special, ci a imitat pe legiuitorul francez din 1912 specializând numai complectele de judecată a tribunalelor ordinare. Nu l'a imitat pe deantregul nici pe legiuitorul francez, pentru că în timp ce acesta centralizează competența *ratione materiae* în sensul că dă în căderea unui singur tribunal toate infracțiunile comise de minori²⁾, legiuitorul italian nu schimbă nimic din competența instanțelor de drept comun, în ce-i privește.

Așa încât un delict de competența judecătorului de ocol (*pretura*) când e vorba de adult, rămâne, săvârșit fiind de minor, tot de competența preturei. Și așa mai departe,

Din cauza aceasta numărul proceselor pe care fiecare din aceste instanțe e chemată să le judece e mult mai mic ca în alte părți.

* * *

1) Chiar internarea într'un reformatoriu judiciar e prevăzută de codul penal (art. 233) ca măsură de siguranță evident pentru a justifica prezența ei în codul penal.

2) Cu excepțiunea contraveniențelor de simplă poliție cari rămân în competența tribunalelor de simplă poliție și a crimeilor comise de minori sub 18 ani dar nu sub 16 ani cari sunt judecați ca și adulți de curțile cu jurați.

Audiențele tribunalelor pentru minori sunt și ele specializate. Aceste audiențe au loc în clădiri deosebite de acele destinate adulților, de obicei aceeași clădire pentru toate trei gradele de jurisdicțiune pentru pretură, tribunal și curte de apel.

Ședințele se țin la ore deosebite sau în zile deosebite. Ele au caracter penal fiind compuse cu procuror, care ca și judecătorii, este delegat în mod special la tribunalele pentru minori. Delegațiile sunt anuale însă se pot prelungi la expirare, fiindcă la Italieni ele se dau de președintele tribunalului nu prin tragere la sorți ca la Francezi.

La Roma de la înființare până astăzi au fost delegați numai magistrați de la secția I civilă.

E aici o mică contradicție între spiritul legii care e predominant de elementul penal și practică care vrea să reducă cât mai mult caracterul represiv al acestei jurisdicții.

Pentru acest motiv roba care, e obligatorie atât pentru magistrați cât și pentru avocați, la tribunalele ordinare, încetează de a mai fi obligatorie când e vorba de tribunalele pentru minori.

Investirea instanțelor pentru minori se face întotdeauna de ministerul public, după ce mai întâi a făcut cercetări sau prin autoritățile polițienești, sau prin judecătorul de instrucție.

Instrucția prealabilă la cabinetul de instrucție nu e deci obligatorie ca în Franța.

Organele de instrucție sunt și ele specializate pe cât posibil atât cele polițienești cât și cele judecătorești.

La Roma funcționează ca și la Budapesta un comisariat special pentru minori. La tribunal un judecător de instrucție capătă, tot prin delegație, sarcina de a instrui infracțiunile comise de minori.

Specializarea se întinde și la camera de punere sub acuzare, care are un consilier special pentru a judeca ordonanțele judecătorului de instrucție, după cum curtea are o secție specială pentru judecarea apelurilor privind pe minori.

Arestul preventiv e din ceace am putut vedea la fața locului, destul de frecvent aplicat minorilor delincvenți în Italia, poate din cauză că în majoritatea cazurilor judecătorul pentru minori e și judecător pentru adulți și tratează pe cei dintâi cu aceeași mentalitate cu care-i tratează pe ultimii.

El se execută după lege în reformatorii anume afectate acestui scop; în practică, deocamdată, în lipsa lor însă se execută în închisorile de drept comun în care s'au amenajat secții speciale pentru preveniții minori.

Judecătorul poate dacă crede necesar, el nu e obligat ca în alte părți, să supună pe minori unui examen medical.

Acest examen în centrele mari se face în clinici neuropsihiatrice.

La Roma funcționează o asemenea clinică pe lângă institutul de observație a minorilor delincvenți creat de „*opera nazionale maternita infanzia*” cu aproape aceeași organizație cași clinica decurând înființată la sediul comitetului de apărare a copiilor dați în judecată din Paris (Rue Vaugirard).

Publicitatea audiențelor atât la tribunal cât și la curte e restrânsă. E mai restrânsă chiar ca în alte părți fiindcă la ele n'am văzut participând reprezentanți ai comitetelor de apărare ai minorilor delincvenți ca în Franța, delegați, ca în Belgia, sau membri ai oficiului de minori, ca în Austria și Germania.

Sunt admiși numai părinții sau tutorii iar martorii după ce sunt audiați sunt scoși din ședința.

Aceiași publicitate restrânsă poate fi impusă și unei audiențe de adulți când ei au ca autori sau complici minori, pe temeiul art. 425 din pr. pen.

Fiindcă la Italieni, minori nu atrag în competența jurisdicțiilor lor pe aduți și nici nu pot fi trimiși prin dijungere în fața tribunalelor pentru minori ca în Belgia. Numai în timpul desbaterilor sau dacă sunt îndeplinite anumite condițiuni cerute de art. 414 pr. pen. judecătorii pot dispune dijungerea.

De obicei se face uz de acest text de lege când minorii sunt implicați cu majori în infracțiuni de competența curților cu jurați. Așa cum se procedează și în Germania pentru a sustrage pe minori de sub influența formalismului curților cu jurați.

* * *

În ce privește condiția juridică a minorilor delincvenți legiuitorul italian îi împarte în două categorii: în minori sub 14 ani și minori de la 14—18 ani.

Minorii sub 14 ani potrivit art. 97 din codul penal nu sunt imputabili.

Aceasta în sistemul legiuitorului Italian nu înseamnă însă că ei nu sunt nici urmăribili judecătorește, cum se întâmpla sub vechiul cod cu minorii sub 9 ani sau cum se întâmplă astăzi la noi cu minorii sub 8 ani, contra cărora nu se poate deschide nici o procedură penală.

Asemenea minori la Italieni trebuiesc trimiși în judecată, și în fapt ei sunt destul de des deferiți instanțelor judecătorești (am văzut doi asemenea minori arestați preventiv în penitenciarul din Palermo) pentru a da posibilitate judecătorilor să vadă în conformitate cu art. 224 din cod dacă nu e cazul să fie internați într'un reformatoriu.

Și aici e de relevat imperfecțiunea legii. Acești minori nu pot fi supuși unui tratament penal. Totuși ei sunt trimiși în fața instanțelor penale, căci tribunalele pentru minori în forma lor actuală, păstrează în Italia acest caracter de instanță penală.

La Francezi minori sub 13 ani, cari deasemeni sunt considerați de legiuitor la iresponsabili penalmente, sunt justițiabili de camera de consiliu a tribunalului.

Minorii de la 14—18 ani sunt sau nu imputabili după cum au lucrat sau nu cu discernământ (art. 98 c. p.)

Legiuitorul italian n'a urmat exemplul legiuitorului olandez (1901) a celui egiptean (1904) a proiectului elvețian (Stoos 1908) și a legiuitorului belgian din 1912 și n'a renunțat la discernământ ca criteriu de distins între responsabilitatea și iresponsabilitatea infractorilor minori, cu toate criticile ce s'a adus acestui criteriu despre care s'a spus că e greu de dovedit în chip indubitabil, că e o noțiune relativă, nestabilă etc.

N'am să reiterez aici toate criticile ce s'au adus discernământului. Voi spune numai că el e o noțiune abstractă, transcendentală, cu un conținut care variază de la legiuitor la legiuitor, de la judecător la judecător.

Așa după unii are discernământ minorul care și-a dat seama de importanța faptei pe care a săvârșit-o și de ilegalitatea ei; dacă știa cu alte cuvinte că se expune la o pedeapsă.

După alții dacă minorul are desvoltarea morală și intelectuală necesară pentru a putea fi pedepsit — discernământ psihic).

Actualul cod penal italian imitând codul penal olandez apărâs sistemul tripartit vechiului cod adoptând pe cel bipartit.
1) Isidor Maus — Code de protection de l'enfance Bruxelles pag. 43. Lavori preparatori vol. 5 p. 1-a No. 107 pag. 146.

În acest sens proiectul de cod penal român din 1928 care în art 152 vorbind de imputabilitate spune că nimeni nu poate fi pedepsit decât pentru infracțiunile pe care le-a săvârșit în

În fine după alți dacă a priceput natura și sensul acțiunii lui, s'au înțelege să-și dirijeze actele lui — discernământ psihic-juridic.

Legiuitorul italian s'a oprit la discernământul psihic, fiindcă el cere minorului numai capacitatea de înțelegere și voință.

Minorii lipsiți de discernământ sunt asimilați minorilor sub 14 ani. Ca și aceștia din urma ei nu pot fi pedepsiți. Contra lor tribunalul poate ordona una din cele două măsuri de siguranță prevăzute de cod pentru minori, internare într'un reformatoriu judiciar sau eliberarea supravegheată.

Internarea e obligatorie și nu poate fi redusă la mai puțin de 3 ani când minorul a fost dat în judecată pentru o infracțiune pe care legea o pedepsește cu moartea munca silnică sau reclusiunea de minimum 3 ani sau când minorul e un infractor din obicei profesional ori prin tendință.

Altfel internarea e facultativă și minimul ei de 1 an. În reformatoriul minorii sunt supuși unui regim educativ, curativ și de lucru.

În acest scop timpul petrecut în ele e împărțit între lucru și școală.

În reformatoriu pe care l'am vizitat la Roma minorii erau împărțiți în grupe după vârstă atât la lucru cât și în dormitoare. În sălile de lucru ei erau continuu sub supraveghierea pedagogului și a maestrului. Orele de lucru sunt utilizate, am avut impresia, nu atât pentru a învăța un meșteșug cât mai ales pentru a le disciplina spiritul.

Școlile i se dă însă multă importanță instructivă. Se fac cursuri de școală primară și de școală medie supra primară.

De relevat e că părinți sau tutori cu avere sunt obligați să contribuie la întreținerea minorului în reformatoriu.

Când e cu putință ca minorul să fie incredințat părinților sau celor cu obligația să îngrijească de educația sau asistența lui ori stabilimentelor de asistență socială atunci reformatoriu le înlocuiește prin eliberarea supravegheată.

În acest caz el e supus regimului la care e supus și adultul pus în libertate supravegheată¹⁾ atât sub raportul prescripțiilor pe care trebuie să le observe și să le respecte cât și sub raportul supravegherii.

Prescripțiile acestea se referă la buna conduită a minorului. Ele nu sunt anume prevăzute de lege, ci sunt stabilite pe cale de regulament și comunicate organelor de supraveghere pe cale de circulație.

Supravegherea se exercită de acelaș judecător, care controlează conduita majorilor puși în libertate supravegheată.

S'a înființat în Italia după punerea în aplicare a noilor coduri, un așa numit „juge de surveillance“, un magistrat delegat din sânul tribunalului, cu cabinet aparte, cu grefa și arhiva proprie, care veghează la buna aplicare a măsurilor de siguranță ordonate de instanțele ordinare.

Acest judecător își îndeplinește atribuțiile de supraveghetor prin agenții poliției, ceace e un rău când e vorba de minori, pentru că îi afișează în dauna viitoare lor reputații.

În caz de transgresiune la prescripțiile impuse de judecător, acesta are dreptul să revoace măsura de siguranță și să o înlocuiască cu internarea în reformatoriu.

mod conștient că săvârșește o acțiune sau o omisiune pedepsită de lege.

1) Art. 16 din legea ungară pentru minori.

2) Art. 40—41 C. p. rus 1903.

3) Art. 228 c. p.

El însă poate să se oprească și la o măsură intermediară și anume poate menține eliberarea supravegheată însă cu cauțiune pe care trebuie să o plătească părinți sau tutori și pe care aceștia o pierd în cazul unei noi abateri.

Hotărârile judecătorului sunt supuse apelului la tribunal. Ele rămân însă executorii până ce sunt reformate

* * *

Dacă tribunalul decide că minorul a lucrat cu discernământ îi aplică pedepsele prevăzute de codul penal pentru infracțiunea săvârșită fără nici un fel de atenuare.

E aceasta o inovație a legiuitorului italian necunoscută până acum altor legiuiori. El asimilează din punct de vedere al responsabilității penale pe minor cu adultul de îndată ce primul a depășit vârsta de 14 ani, dacă a lucrat cu discernământ.

În vechiul cod, care fixa majoratul penal la 20 de ani, legiuitorul italian atenua de două ori pedeapsa; o atenuare mai mare pentru minorul sub 18 ani și alta mai mică pentru cei dela 18—20 ani.

Și-a zis probabil legiuitorul italian că, de vreme ce a dat judecătorului cea mai mare libertate în a decide dacă minorul are capacitatea de a înțelege și de a voi, fiindcă după cum rezultă din lucrările preparatorii și mai ales din raportul către Rege al ministrului de Justiție, art. 97, cod penal, n'ar cuprinde nici un fel de prezumție, nici de capacitate nici de incapacitate¹⁾, numai e nici un motiv să facă vre-o diferență de tratament între infractorul minor și adult.

N'are decât judecătorul, când crede, ținând în primul rând seama de personalitatea minorului, de sensibilitatea, de sugestibilitatea lui, de ambianța familiară și socială, și apoi de fapta săvârșită de el, dacă ea a fost săvârșită cu toate caracterele pe care le cere actul voluntar, să hotărască că el nu posedă inteligența etății lui și să-l declare iresponsabil²⁾.

Pedeapsa poate fi pronunțată singură sau însoțită de o măsură de siguranță din cele două prevăzute pentru minori neimputabili³⁾.

Decât, dacă internarea într'un reformatoriu judiciar trebuie să fie în total sau în parte aplicată sau executată după ce minorul a împlinit 21 ani, i se substituie libertatea supravegheată în afară de cazul când judecătorul socotește necesar să ordone repartizarea într'o colonie agricolă sau casă de muncă.

A vrut legiuitorul italian să evite contactul acestor nevârșnici cu adulții și atunci cu riscul de a fi inconsecvent, nu-i trimite în colonie agricolă sau casa de arest, decât după ce au împlinit vârsta de 21 ani, și atunci numai dacă din cauza pericolului pe care-l

1) „Nu e nici o prezumție, nici de capacitate, nici de incapacitate“, spune raportul. „Rămâne în sarcina judecătorului să se convingă dela caz la caz, dacă cel dat în judecată e capabil sau nu. Magistratul prin urmare nu e constrâns să condamne, dacă incapacitatea nu e dovedită, precum ar fi în cazul când ar fi admisă o prezumție de capacitate.

În sens contrar, D'amelio de Blasio și de Marsico în lucrările preparatorii, care cred că art. 97 cuprinde prezumția de incapacitate și judecătorul nu poate condamna decât dacă se dovedește că minorul a avut capacitatea de a înțelege și a voi.

2) Lavori preparatori vol. II. p. 1. No. 107. pag. 147 (art. 98).

3) E inconsecvent legiuitorul italian când asimilează pe minor cu adulții din punct de vedere al pedepselor și îi crează aleg o situație aparte sub raportul măsurilor de siguranță. Fiindcă în loc să prevadă pentru ei măsurile de siguranță edictate pentru adulți și anume internare într'o colonie agricolă sau casă de muncă, împrumută măsurile de siguranță aplicabile minorilor

prezintă pentru societatea nu poate fi pus în libertate supravegheată.

Starea de individ periculos la minor ca și la adult e cercetată odată cu cercetarea faptului pentru care e trimis în judecată sau posterior. În primul caz măsura de siguranță e ordonată prin însăși hotărîrea de condamnare, în al doilea caz printr'o hotărîre posterioră.

Se consideră ca periculos după art. 203, cod pen., individul care a comis o infracțiune și care dă semne că va comite noi fapte prevăzute de lege ca infracțiuni, care e inclinat spre delincvență. Se ține seamă de gravitatea infracțiunii, de antecedentele lui penale, de purtarea lui înainte și după comiterea infracțiunii.

Fie că măsura de siguranță e ordonată prin însăși hotărîrea de condamnare, fie că e ordonată posterior, ea poate fi revocată dacă se stabilește că minorul numai e periculos însă numai după ce s'a scurs un minim pe care legea îl stabilește în raport cu cele 3 categorii de infractori — (obicei, profesie și tendință).

Revocarea se face de judecătorul de supraveghere, care se seizează din oficiu din rapoartele primite de la autoritățile stabilimentului în care minorul e internat, sau la cererea celor interesați.

În practică acest judecător supraveghează și executarea pedepselor fiindcă codul penal în art. 144 spune că executarea pedepselor detentive este supravegheată de judecător. El deliberază asupra admiterii la lucru în aer liber și își dă părerea asupra admiterii liberării condiționale.

George Solomonescu

Magistrat
Trib. Ilfov

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 26 Mai 1933

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Anton S. Anton ca Toros Kehaian

CAMBIE. — POSESOR. — ACȚIUNE CAMBIALĂ. — GIRANȚI. — ACȚIUNEA DE REGRES.—ART. 345 ȘI 348 COD. COM.

Potrivit dispozițiilor art. 345 și 348 cod. com. chiar dacă posesorul cambiei a chemat în judecată colectiv pe toți semnatarii cambiei, emitent și giranți, aceștia din urmă trebuie să introducă acțiunea lor de regres tot în același termen de 15 zile prevăzut de art. 345 cod. com. a cărui calculare se face însă dela data plății, când ea a avut loc fără a mai fi așteptat chemarea în judecată, sau de la data primirii citațiunii în judecată pentru neplată.

No. 932. Admis recursul făcut de către Anton S. Anton în contra deciziunii cu No. 35 din 22 Aprilie 1931 a Curții de Apel din Constanța în proces cu Toros Kehaian.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față:

Având în vedere că din deciziunea Curții de Apel Constanța cu No. 35 din 22 Aprilie 1931, atacată prin acest recurs, rezultă că Toros Kehaian a chemat în judecată în fața Tribunalului Constanța pe I. Gheorghiu

și Anton S. Anton, cerând să fie obligați la plata sumei de 86.000 lei cu procente și cheltueli;

Că reclamantul își sprijină acțiunea sa — arată atât Curtea cât și Tribunalul ale căreia considerente au fost însușite de Curte — pe două hotărâri judecătorești rămase definitive, pronunțate pe bază de cambie emise de I. Gheorghiu și semnate de Anton S. Anton ca prin girant;

Că Kehaian care semnase ca secund girant aceste efecte, le-a transmis Băncii Creditul Dobrogei, care, la scadență protestând polițele pentru neplata a acționat pe emitent și giranții, obținând contra lor titluri judecătorești definitive;

Că Banca creditoare somând pe Toros Kehaian la plata sumelor din hotărâri, acesta sub amenințarea declarării în stare de faliment a achitat Banca creditoare, întorcându-se prin menționata acțiune contra semnatarilor canbiilor;

Că Tribunalul Constanța, prin sentința cu No. 168/930, admitând acțiunea de întoarcere a lui Toros Kehaian contra celorlalți doi semnatori ai canbiilor, primul girant Anton S. Anton a făcut apel contra acestei sentințe, apel ce i-a fost respins prin deciziunea recurată, prin care decizie Curtea își însușește motivarea primei instanțe în respingerea apelului și anume că Kehaian, plătind acele titluri, s'a subrogat în dreptul Băncii contra celorlalți codebitori solidari;

În contra acestei deciziuni, Anton S. Anton a făcut prezentul recurs;

Văzând motivul I. de casare astfel formulat;

„Violarea art. 345 și 348 c. com. greșită interpretare a acestor texte și nemotivare.

„Am susținut înaintea primei instanțe și a instanței de apel, întrucât sunt obligat solidar cu intimatul că „Toros Kehaian prin cartea de judecată No. 1580/927 și sentința Tribunalului Constanța No. 58/928, ambele rămase definitive să plătim Băncii Creditul Dobrogei, „suma de lei 86.000 procente și cheltueli.

„Că intimatul Toros Kehaian plătind această sumă „Băncii urma ca în termenul prevăzut de art. 345 și „348 c. com. să intenteze acțiune în regres în contra „mea ca și eu la rândul meu să fiu obligat la plata „cotei părței ce mi se cuvenea ca girant; or nefăcând „această acțiune în termenul de 15 zile dela data „plății, nu mai poate cere dela mine plata.

„Ori, atât prima instanță cât și instanța de apel, „numai cu violarea sus menționatele texte m'a obligat „la plata întregii sumi de 86.000 lei, iar Onor Curtea „de Apel nici nu motivează, ci se rezumă în a arăta „că examinând faptele și motivele expuse în sentința „apelată le găsește întemeiate și le adoptă în totul.“

Având în vedere că prin acest motiv recurentul se plânge de violarea art. 345, 348 c. com., greșită interpretare a acestor texte și nemotivare; recurentul arată că, întrucât a fost condamnat să plătească băncii Creditul Dobrogei, în mod solidar cu reclamantul suma de lei 68.000 cu procente și cheltueli, din moment ce Toros Kehaian a achitat acele sume Băncii, trebuia să intenteze acțiune de regres în contra sa, în ter-

menul prevăzut de art. 345 și 348 c. com., pentru ca să poată fi obligat la plată; că nerespectând acest termen, reclamantul este decăzut din acțiunea de regres apărare făcută și înaintea Curții de fond dar pe care Curtea—arată recurentul—nu o ia în considerare, ci se referă la argumentarea Tribunalului;

Având în vedere că pentru a se respinge excepțiunea ridicată de primul girant, cu privire la nerespectarea termenului de 15 zile prevăzut de art. 345 și 348 c. com., ambele instanțe de fond au considerat că acțiunea introdusă de Toros Kehaian nu este o acțiune având drept cauză juridică un efect cambial, ci titlurile judecătorești obținute în baza acestor cambii, astfel că art. 345 c. com. nu ar fi aplicabil în cauză;

Că termenul prevăzut de art. 345 și 348 c. com. a fost respectat față de Anton S. Anton, atunci când Banca Creditul Dobrogei a intentat acțiunea colectiv în contra tuturor semnatarilor cambiilor;

Că reclamantul plătind Băncii toate sumele pretinse, fapt pentru care este în posesiunea titlurilor, dânsul s'a substituit în toate drepturile băncii;

Considerând că potrivit art. 345 c. com. posesorul unei cambii, care exercită acțiunea de regres individual, în contra unuia din obligații anteriori, trebuie să o intenteze în 15 zile dela data protestului;

Că art. 348 c. com. prevede că dacă posesorul cambiei exercită acțiunea cambială colectiv în contra giranților și în contra trăgătorilor, el se bucură în privința fiecăruia din ei, de termenul fixat de art. 345 c. com.;

Că giranții au dreptul să exercite aceeași acțiune, colectiv sau individual, în același termen;

Că în privința lor termenul curge dela data plății când aceasta a avut loc fără să se fi așteptat chemarea în judecată sau dela data primirii citațiunei în judecată pentru plată;

Că din normele formulate de legiuitor prin aceste texte, rezultă că din moment ce posesorul cambiei chiamă în judecată fie individual, fie colectiv, pe toți semnatarii cambiei, emitent și giranți, aceștia din urmă trebuie să introducă acțiunea lor de regres în același termen de 15 zile, prevăzut de art. 345 c. com., a căreia calculare se face de astădată dela data plății, când aceasta a avut loc fără a mai fi așteptat chemarea în judecată sau dela data primirii citațiunei în judecată pentru neplată;

Că este inexact principiul pus de Curte și Tribunal că din moment ce termenul de 15 zile dela protest a fost respectat de posesorul cambiei, care face acțiunea pentru neplată contra tuturor semnatarilor cambiei, garanții nu mai sunt obligați să intenteze acțiunea lor de regres în 15 zile, întrucât acțiunea lor ar isvori din titlul judecătorec pe care l-au plătit iar nu din cambie;

Că în prim rând, este inexactă afirmațiunea din sentința Tribunalului, afirmațiune însușită și de Curte, că acțiunea unui girant care a plătit un titlu executor obținut pe bază de cambie, n'ar mai fi o acțiune de

natură cambială și că deci nu s'ar mai încadra în dispozițiile art. 345 și 348 c. com., căci ceea ce este determinant în această chestiune, nu este titlul definitiv, care îl constrânge pe girant numai la plata sumei din acțiune, ci ceea ce este decisiv în această privință, este cauza acțiunii, care a dus la condamnare, care având la bază un efect cambial, supune și acțiunea de întoarcerea a girantului, prevederilor art. 345 c. com.

Că deasemenea nu se poate susține cu temei că, din moment ce posesorul cambiei a introdus acțiunea colectiv contra tuturor semnatarilor în termen de 15 zile dela protest, cerințele legii au fost în mod complet satisfăcute în privința termenului în raport cu acțiunile de regres ale giranților următori, întrucât textul legii este categoric contrar acestei interpretări, dispunând că, în urma acționării giranților de către posesor, aceștia au dreptul să execute acțiunea fie colectiv, fie individual, dar tot în 15 zile, acest termen calculându-se în modul arătat mai sus;

Că soluțiunea legiuitorului este justificată pe deosebirea de tratament ce se impune între obligații principali—trăgător, emitent—cari, în caz de neplată, fiind ținuți pentru propria lor faptă, acțiunea contra lor nu este supusă nici unei decăderi ci doar prescripției—și între obligații subsidiari, giranții cari răspunzând pentru fapta altuia, nu pot fi ținuți prea multă vreme în situațiunea de a imobiliza capitaluri, pentru a face față plăților ce eventual li s'ar cere;

Că pentru aceste considerațiuni, urmează a se decide că primul motiv de casare este întemeiat, și ca atare, urmează ca, iară a se mai examina și motivul II, să se admită recursul de față ca fondat:

Pentru aceste motive casează.

TRIBUNALUL ILFOV S. III-a CIV. COR.

Audiența de la 20 Iunie 1935.

Președinția D-lui Eugen Donici, judecător

Zindel Segall și alții cu „Societatea anonimă Franceză „Credit Foncier D'Orient“

AUTENTIFICAREA ACTELOR. — AGENȚII DIPLOMATICE ȘI CONSULARI — COMPETINȚA NOTARIALĂ. — ACTE DE IPOTECĂ CONSTITUITE ÎN TARĂ STRĂINĂ. — ART. 2 ȘI 1773 COD. CIVIL. — ART. 23 AL LEGII DE ORGANIZARE A MINISTERULUI DE EXTERNE.

Principiile dreptului internațional cari stabilesc competența notarială a agenților diplomatici și consulari, nu consacără o excepțiune de la regula „locus regit actum“ de cât cel mult în cadrul scopului funcționării unor asemenea agenți, pentru protecția naționalilor lor, adică numai pentru acte petrecute între naționali agentului, dar nu și pentru acte la care participă și străinii.

Prin urmare un act de ipotecă încheiat în Franța și la care pe lângă români au participat și francezi, nu poate fi autentificat valabil de cât numai în conformitate cu legile teritoriale franceze, iar nu și în fața cancelarului

de pe lângă legația română, a cărei autoritate, în străinătate nu se poate întinde de cât față de supușii români, și nu poate să stragă pe străini de la legile și organele lor firești.

No. 995. — Admisă în parte acțiunea intentată de Zindel Segall și Leon Segall în proces cu Societatea anonimă Franceză „Credit Foncier d'Orient”.

S'au ascultat D-nii avocații: Mihail Antonescu, Vasilescu Valjean, Rudolf Gheorghiu, C. Bercuș și Cohen pentru reclamanți, iar pentru pârâți A. Weiss și Al. Ottulescu.

Tribunalul

Asupra acțiunii intentată de Zindel Segall, proprietar, domiciliat în București, strada Bărăției No. 31, și Leon Segall, comerciant, de naționalitate franceză, domiciliat în Paris, rue de Foubourg Poissonniere No. 4, iar pentru această acțiune, cu domiciliul ales în București, strada Cazărmei No. 7, la d-l. avocat C. Bercuș, prin petiția înreg. la No. 17112/933, în contra pârâtei, Societatea Anonimă Franceză „Credit Foncier d'Orient” prin reprezentanții săi legali, cu sediul în Paris, rue Portalis No. 11 bis, iar pentru această acțiune, cu domiciliul în București la Banca Comercială Română, societate anonimă.

Având în vedere, susținerile părților, concluziunile scrise și actele din dosar;

Având în vedere, că reclamanții prin sus arătați acțiune au cerut: 1. Anularea procesului-verbal de autentificare făcut de Legația Regală Română din Paris, sub No. 160 din 31 Mai 1930, referitor la actul de împrumut cu ipotecă, intervenit între pârâta ca creditoare și reclamanți, și afectându-se cu ipotecă imobilul din București, strada Bărăției No. 31.

2. Anularea procesului-verbal de autentificare No. 161 din 31 Mai 1930, încheiat de Legațiunea Română din Paris și referitor la o procură specială prin care d-l Louis de Rosiere din Paris, rue de la Boetie No. 114, lucrând cu numele de administrator-delegat și de președinte al Consiliului de Administrație, al Societății Anonime Franceze „Credit Foncier d'Orient” cu sediul în Paris, a constituit mandatar special, pe d-l avocat Aurel Weiss, din București, pentru a cere și obține înaintea Tribunalului Ilfov Secția de Notariat, înscrierea actului de ipotecă autentificat de către Legația Regală Română din Paris cu No. 160 din 31 Mai 1930.

3. Anularea procurii autentificată de Legația Română din Paris sub No. 161 din 31 Mai 1931, precum și a actului de ipotecă autentificat, de același Legațiune sub No. 160 din 31 Mai 1930.

4. Anularea ordonanței prezidențiale cu No. 2154 din 17 Iunie 1930, a domnului Președinte al Tribunalului Ilfov Secția de Notariat, prin care s'a luat înscrisura ipotecară asupra sus zisului imobil, proprietatea reclamanților, pentru suma, termenul și condițiunile actului de ipotecă sus arătat și prin consecință și a înscrisurii ipotecare No. 2154/930, luată în baza actului menționat.

5. Anularea titlului pus pe sus arătatul act cum și a tuturor actelor de executare făcute pe baza acestui titlu executoriu, ordonându-se radierea înscrisurii ipotecare făcută sub No. 2154/930, de Tribunalul Ilfov, Secția de Notariat, asupra imobilului proprietatea reclamanților, situat în București, strada Bărăției No. 31, în baza sus menționatului act de ipotecă, cu execuția provizorie, cheltueli de judecată și onorariu de avocat.

Având în vedere că din toate actele prezintate de părți și aflate la dosar, se constată în fapt următoarele:

La 31 Mai 1930, reclamanții Zindel Segall, de naționalitate română, domiciliat în București, strada Bărăției No. 31, reprezentat prin Leon Segall, cu procura autentificată de Trib Notariat Ilfov, sub No. 6400 din 3 Martie 1930, și Leon Segall, comerciant, de naționalitate franceză, domiciliat în Paris, rue Foubourg Poissonniere No. 4, se împrumută dela pârâta societate „Credit Foncier d'Orient” reprezentată prin dl. Louis de Rosiere, domiciliat la Paris, rue de la Boetie No. 114, cu suma de 2.200.000 franci francezi, obligându-se solidar la plata sumei de mai sus și dând ipotecă pentru garantarea acestei sume, imobil din București, strada Bărăției No. 31, pentru autentificarea acestui act, părțile s'au adresat Legațiunei Regale Române din Paris.

Deasemenea, în aceeași zi, același reprezentat al Societății Franceze „Credit Foncier d'Orient” cetățean francez, a cerut și obținut autentificarea unei procuri speciale, prin care constituia mandatar pe d. A. Weiss, avocat din București, procură ce s'a autentificat cu procesul-verbal No. 161 tot de Cancelarul Legației Române din Paris.

Având în vedere, că o primă chestiune ce urmează a fi judecată și care formează întregul nucleu al acestui litigiu, este valabilitatea procesului-verbal de autentificare a actului de ipotecă, care urma să garanteze împrumutul arătat aai sus.

Considerând că la autentificarea unui act, se cere ca autoritatea înaintea căruia se înfățișează părțile, să fie competente în locul și momentul când s'a instrumentat autentificarea.

Că deci urmează a se stabili în speță dacă actul de ipotecă dintre Societatea „Credit Foncier d'Orient” și Leon Segall, și Zindel Segall, putea să fie autentificat de Cancelarul Legațiunei Române din Paris.

Având în vedere că pentru a se putea stabili competența Cancelarului român de pe lângă Legația Română din Paris, de a autentifica asemenea acte, este nevoie de a se cerceta mai întâiu de unde derivă această competență.

Având în vedere că pentru deslegarea acestei chestiuni este necesar a se cercetate textele de drept pozitiv român, paralel cu principiile unanim admise de dreptul internațional, întrucât este vorba de agenți diplomatici români, cari funcționează pe un teritoriu străin și de un act autentificat pe teritoriul francez, la care participă români și francezi.

Considerând, că potrivit art. 2 cod, civ., forma exterioară a actelor, e supusă legilor țării unde se face actul, iar potrivit art. 1773, ipotecile constituite în țară străină, nu pot avea efect în România, decât după ce actele prin care s'a constituit ipoteca se vor fi vizat de Președintele Tribunalului Civil al situațiunii bunurilor și se va fi luat înscrisura și după ce acest Magistrat va verifica dacă actele de constituțiunea ipotecii, unesc toate condițiunile cerute de legile locului unde s'au făcut spre a fi autentificate.

Că din cuprinsul acestor articole, rezultă clar că forma exterioară a actelor de ipotecă, este supusă legilor țării unde se face actul.

Având în vedere că actul de ipotecă a cărui anulare se cere, a fost autentificat pe teritoriul francez și prin urmare trebuie să fie respectat principiul „locus regit actum” unanim admis de dreptul internațional și consacrat formal de art. 2 din codul civil român.

Considerând că o excepție dela acest principiu, care să autorizeze de a se încheia acte pe un teritoriu străin într'o altă formă decât aceia a legilor locului, trebuie să rezulte dintr'un text precis.

Având în vedere, că deci pentru ca un cancelar

de pe lângă Legația Română din Paris să poată autentifica acte de ipotecă pe teritoriul francez, între români și francezi, trebuie să-și atragă această competență, care ar fi o excepție dela regula „locus regit actum”, dintr'un text formal.

Având în vedere, că competența agenților diplomați și consulari, rezultă în general din convențiunile internaționale, din principiile unanim admise de dreptul internațional modern și din legile naționale.

Având în vedere, că între România și Franța nu există o convenție în acest sens, deși atât Franța cât și România au încheiat cu alte State asemenea convențiuni, stabilind competența agenților lor.

Având în vedere că principiile unanime ale Dreptului Internațional care stabilesc competența notarială a agenților diplomați, și consulari, nu consacră o excepție dela regula „locus regit actum” decât cel mult în cadrul scopului funcționării unor asemenea agenți, pentru protecția naționalilor lor, adică numai pentru acte dintre naționalii agentului, dar nu și pentru acte la care participă și streini, întrucât principiul suveranității Statului în care intră și dreptul de a se autentifica acte, se opune la o imixtiune a unei puteri publice streine în lipsa unei convențiuni exprese, care să-i concedă astfel de puteri, pe baza de reciprocitate și colaborațiune.

Având în vedere, că aceleași principii ale Dreptului Internațional, stabilesc că regula „Locus regit actum” este întotdeauna obligatorie și imperativă, când este vorba de acte între persoane de naționalitate diferită, caz în care trebuie în totdeauna, să se recurgă la formele instituite de dreptul local, agenții diplomați sau consulari streini, neavând competența și calitatea de a instrumenta și de a aplica legile lor, ori decât ori, la actele, supuse autentificărilor, participă și streini, sau naționali ai Statului strein, unde ei funcționează;

Că acest principiu își găsește aplicarea, chiar în rațiunea de respect al suveranității teritoriale și în aceea de ordine publică internațională, că un Stat nu poate să dea autoritate agenților lui din streinătate, decât față de supușii săi și nu poate să sustragă pe streini dela legile și organele firești.

Considerând, că aceste principii, nu sunt cu nimic contrazise de Dreptul pozitiv român, că în speță, actul de ipotecă autentificat de cancelarul de pe lângă Legația Română din Paris este încheiat între români și francezi, Societatea „Credit Foncier d'Orient” precum și unul dintre debitorii, Leon Segall, fiind francezi, iar celălalt contractant Zindel Segall, român, fiind și el reprezentat în momentul autentificării tot printr'un supus francez.

Că prin urmare, conform principiilor mai sus enunțate în acest caz, regula „locus regit actum” devine imperativă și autentificarea nu se putea face valabilă, decât în conformitate cu legile teritoriale franceze, actul autentificându-se pe teritoriul francez.

Considerând, pe de altă parte că această incompetență a agentului român dela Paris, de a autentifica acte de ipotecă, la care participă și streini, reiese și din dispozițiunile Dreptului pozitiv român, și din jurisprudența română.

Având în vedere, că legea de organizare a Ministerului de Externe din 1921, în art. 23, autoriză pe agenți diplomați și consulari români, de a exercita funcțiunile de judecători între români și funcțiunile de notar și depozitar, conform legilor țării, că legea de autentificare a actelor, prin art. 34 nu indică o altă competență, că prin urmare, aceste legi nu prevăd o excepție formală dela principiul că forma actelor de ipotecă, să îndeplinește conform legilor locului, regulă, care este cuprinsă în art. 2 al. ultim și art. 1773 al. 2 cod. civil, român.

Că o excepție dela această regulă privitoare la forma actelor, consacrată de codul civil român, nu s'ar putea susține, decât pentru actele autentificate de agenții diplomați și consulari români, dar în care, participă numai români.

Având în vedere, că și jurisprudența română interpretând textele privitoare la competența notarială a agenților diplomați și consulari români, de a autentifica acte de ipotecă, a stabilit că acești agenți, nu au competența generală în această materie, în lipsa unei convențiuni internaționale, și că competența lor, este în ori ce caz mărginită la înlesnirea naționalilor lor.

Considerând că legea română trebuie unită și interpretată în legătură și cu principiile Dreptului internațional, nu numai fiindcă actul a cărui anulare se cere este autentificat într'un teritoriu strein și încheiat între români și streini, dar și pentru că este vorba de agenți și servicii publice, cu o competență internațională.

Având în vedere, că nu se poate susține valabil că art. 23 din legea de organizare a Ministerului de Externe, autoriză totuși pe agentul român dela Legația din Paris să instrumenteze un act de ipotecă, chiar când participă și francezi la act, fiindcă acel aliniat al art. 23 se ocupă numai de legalizarea actelor destinate a fi produse în țară.

Considerând că autentificarea este o operațiune esențială diferită de legalizare, aceasta din urmă consistând numai în faptul de a se certifica pur și simplu de către agentul diplomatic, identitatea persoanelor care au semnat în fața sa un act destinat a fi produs în țară, fără a se lua și consimțământul părților contractante.

Că deci confuzia pe care ar fi făcut-o odinioară legiuitorul, între aceste două instituții, nu întreprătește astăzi o interpretare a art. 23 al legii de organizare a Ministerului de Externe, în sensul că autentificarea și legalizarea este tot una, fiind dat mai ales, că această lege a suferit numeroase modificări, dintre cari unele foarte recente, și din care se poate vedea că legiuitorul a înțeles să separe acele două instituții, menționându-le pe fiecare în mod autonom.

Având în vedere, că în speță actul de ipotecă, a fost autentificat de Cancelarul de pe lângă Legația Română din Paris, deși la act participau și francezi, fără ca acest agent să aibă competența de a autentifica o asemenea ipotecă conform legilor române, întrucât nu exista o convenție între România și Franța în acest sens, iar principiile Dreptului Internațional, cât și legea de organizare a Ministerului de Externe și legea autentificării actelor nu-i confereau o asemenea competență,

Că art. 2 și 1773 din codul civil român, consacră regula „locus regit actum” ca pe o regulă de drept pozitiv român astfel că ea rezultă nu numai din principiile Dreptului Internațional enunțate mai sus, dar din însăși legile românești pe care trebuie în primul loc să le aibe în vedere agentul instrumentator.

Considerând, că autentificarea are mai ales în materie ipotecară o valoare esențială și că din incompetența organului instrumentator, derivă însăși inexistența autentificării

Că din moment ce se stabilește această nulitate a autentificării, discuțiunea celorlalte capete de cerere accesorii ale reclamanților, cât și obiecțiunile respective ale părților devin inutile a mai fi discutate și judecate.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată, formulată de către reclamanți, asupra căruia Tribunalul apreciind, le fixează la suma de lei 5.000.

Pentru aceste motive redactate de domnul Judecător *E. Donici*, admite.

Semnați: *Eugen Donici, M. Duca.*